

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 5546/2020
14.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ћаловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Јанковић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 219/20 од 18.06.2020. године, у седници одржаној дана 14.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 219/20 од 18.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П2 број 32/19 од 10.12.2019. године, ставом 1. изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име супружанског издржавања плаћа месечно износ од 20.000,00 динара, почев од 16.11.2018. године као дана правноснажности пресуде о разводу брака, па убудуће у временском периоду од пет година од правноснажности пресуде док за то постоје законски услови од 01. до 10. у месецу за текући месец, тако што је доспеле а неплаћене рате дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој, поред износа досуђеног у ставу 1. изреке пресуде, на име супружанског издржавања плаћа износ од 35.000,00 динара у периоду од 17.11.2017. године па до 15.11.2018. године, као и да јој почев од 16.11.2018. године па убудуће, поред износа досуђеног у ставу 2. изреке пресуде, плаћа износ од још 15.000,00 динара, као неоснован. Ставом 3. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж2 219/20 од 18.06.2020. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Чачку П2 32/19 од 10.12.2019. године, у ставу 2. и 3. изреке. Ставом 2. изреке, усвојена је жалба туженог па је преиначена пресуда Основног суда у Чачку П2 32/19 од 10.12.2019. године, у ставу 1. изреке, тако да гласи: одбија се тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име супружанског издржавања плаћа месечно износ од 20.000,00 динара почев од 16.11.2018. године, као дана правноснажности пресуде о разводу брака, па убудуће, у временском периоду од пет година од правноснажности пресуде, док за то постоје законски услови од 01. до 05. у месецу за текући месец, с тим што је доспеле а неплаћене рате дужан да плати у року

од 15 дана по правноснажности пресуде. Ставом 3. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је суду доставио одговор на ревизију тужиле.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреде из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, које би могле да утичу на доношење законите и правилне одлуке. Тужила у ревизији указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, учињену пред другостепеним судом, међутим, та битна повреда одредаба парничног поступка није разлог због ког ревизија може да се изјави, у смислу одредбе члана 407. став 2. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака је трајао почев од ...1994. године, када су се венчали, до дана када је њихов брак разведен пресудом Основног суда у Чачку П2 313/17 од ...2018. године. Имају двоје пунолетне деце, ћерку ВВ која је студент ... и сина ГГ који се бави трговином ..., а апсолвент је на ... факултету. Тужила је рођена 1965. године и са сином живи у кући у ..., у власништву родитеља туженог, за коју тужени плаћа комуналне услуге. Поседује непокретност – парцелу у површини од 30 ари у околини ... и новац на штедњи у износу од око 20.000 евра, добијен продајом куће њених родитеља, коју је наследила у оставинском поступку. Тужени је рођен 1964. године и власник је ... „ДД“ у ..., који има испоставу у ... и укупно пет запослених радника. Вештачењем је утврђено да је тужени у децембру 2017. године остварио зараду од 30.376,40 динара, у периоду од јануара до новембра 2018. године, нето зараду од 62.009,92 динара, у јануару, фебруару, марту и априлу месецу 2019. године, просечну зараду од око 15.000,00 динара док је на дан 30.05.2019. године исказан губитак у износу од 575.549,67 динара. Такође је вештачењем утврђено да тужила болује од мигренозне главобоље са ауром, што је хронична болест која се јавља периодично и умањује њен квалитет живота као и радну способност, тако што код тужиле постоји привремена неспособност за рад у фазама мигренозних напада и у периоду до њиховог опоравка. Радна способност тужиле је очувана у фазама када нема главобоље. Тужила не испуњава услове за инвалидску пензију, а није способна за послове који захтевају већа психофизичка напрезања, рад по норми и рад у изразито неповољним климатским условима, рад ноћу, рад на висинама, рад у условима повишеног интензитета буке, као и рад са хемијски штетним супстанцама. Способна је за послове који подразумевају њено основно занимање – наставник ..., као и за већину административних, канцеларијских послова, као што је пословни секретар, промотер, библиотекар, агент осигурања, књиговођа и слично.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужила има право на супружанско издржавање од туженог сходно одредби члана 151.

став 1. Породичног закона, па је туженог обавезао да доприноси њеном издржавању износом од 20.000,00 динара, почев од 16.11.2018. године, као дана правноснажности пресуде о разводу брака, па убудуће у временском периоду од пет година од правноснажности пресуде, док је одбио тужбени захтев тужиље за износ преко тог а до траженог износа од 35.000,00 динара, као неоснован, пошто је закључио да тужиља може део средстава за своје издржавање да захтева и од сина, који више није на редовним студијама, а радно је способан, те да ће тужиља свој месечни фонд допунити новцем који има на штедњи као и издавањем у закуп имовине коју има код

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиље у целини, јер је закључио да тужиља нема право на супружанско издржавање пошто није неспособна за рад, има непокретност од око 30 ари у близини ... и поседује новац на штедњи од око 20.000 евра (од продаје наслеђене куће), што значи да, у овом случају нису испуњени услови кумулативно прописани одредбом члана 151. став 1. Породичног закона, за обавезивање туженог да доприноси њеном издржавању.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је правилна.

Одредбом члана 151. став 1. Породичног закона, прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или је незапослен, има право на издржавање од другог супружника сразмерно његовим могућностима.

На основу утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно закључио да у конкретном случају нису испуњени услови кумулативно прописани цитираном одредбом закона за обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље, имајући у виду да је она способна за рад на пословима који подразумевају њено основно занимање, а то је наставник ... као и за већину административних и канцеларијских послова и да има, како непокретну, тако и покретну имовину (новац) на штедњи, што значи да има довољно средстава за издржавање.

Неосновани су наводи ревизије тужиље којима указује да није у могућности да обезеди себи средства за егзистенцију. Код оцене да ли супружник који тражи издржавање нема средстава за живот, односно нема могућности да их стиче, релевантне су околности које су прописане императивном одредбом члана 151. став 1. Породичног закона. Наиме, само супружник који је неспособан за рад има право на издржавање на терет другог супружника, под условом да је незапослен и материјално необезбеђен и ако други супружник има могућност да ту законску обавезу извршава. У конкретном случају, тужена има очувану радну способност, што значи да је способна за рад, поседује непокретну имовину и новац на штедњи, а живи у кући која је у власништву родитеља туженог, што такође представља вид доприноса туженог њеном издржавању, имајући у виду да он плаћа комуналне услуге за ту кућу. Тужиља у ревизији указује да је незапослена, међутим, пошто је радно способна, правилан је закључак другостепеног суда да она својим радом може да стекне средства која су јој потребна за издржавање.

На основу изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија

Зорана Делибашић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић